

LBRIS

We know

books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

KAREN M. McMANUS

SPUNE-MI CE ASCUNZI

Traducere din limba engleză de

OANA ZAHARIA

LEDA EDGE

CAPITOLUL UNU

BRYNN

— AI O CRIMĂ PREFERATĂ?

Fata care stă lângă mine în recepția spațioasă îmi pune întrebarea pe un ton așa de vesel și cu un zâmbet așa de larg, încât sunt sigură că am auzit-o greșit.

— O *ce?* o întreb.

— Crimă! repetă, continuând să zâmbească.

OK, deci nu am auzit greșit!

— În general sau..., continui cu precauție.

— Din emisiune, spune, cu o notă de nerăbdare în voce.

Și pe bună dreptate! Ar fi trebuit să știu la ce se referă, având în vedere că ne aflăm în sediul temporar al emisiunii *Mobilul crimei*. Încerc să mă adun.

— A, da, evident! Greu de ales! Toate sunt atât de... Care e cuvântul potrivit? Fascinante.

— Eu sunt obsedată de cazul Story, spune ea, și bam!, dă drumul la robinet.

Sunt impresionată de toate detaliile pe care și le amintește dintr-o emisiune care a fost difuzată acum mai bine de un an. Este evident că e expertă în *Mobilul crimei* în timp ce eu abia am pătruns în lumea jurnalismului *true-crime*. Sinceră să fiu, nu mă

așteptam să fiu chemată la interviu pentru internshipul ăsta. Scrisoarea mea de intenție a fost cel puțin... neconvențională.

Ce să zic, am trecut printr-o perioadă disperată.

Cu mai puțin de două luni în urmă, în octombrie, viața mea era pe drumul cel bun. Eram în ultimul an de liceu, locuiam în Chicago, eram redactor-șef al revistei școlii și mă înscriam la facultatea visurilor mele, Northwestern. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei intenționau să rămână și ei în oraș, așa că visam deja să locuim împreună. Și apoi a urmat un dezastru după altul. Am fost concediată de la revistă, pusă pe lista de așteptare la Northwestern și am fost informată de părinții mei că firma unde lucra tata voia să îl transfere înapoi la sediul de bază al companiei.

Ceea ce însemna că urma să ne întoarcem în orașul meu natal, Sturgis, din Massachusetts, și să ne mutăm în casa pe care părinții mei i-o închiriaseră, când plecaserăm, unchiului meu, Nick. „Va fi un nou început”, zisese mama, uitând, în mod convenabil, cu câtă disperare îmi dorisem să plec de acolo cu patru ani în urmă.

De atunci, m-am străduit să găsesc orice fel de internship care să-i convingă pe cei de la Northwestern să-mi mai dea o șansă. Primele cinci refuzuri au fost toate niște scrisori scurte și impersonale. Nimeni nu a avut curajul să-mi spună ce gândea cu adevărat: *Dragă domnișoară Gallagher, având în vedere că cel mai vizionat articol al dumneavoastră în calitate de editor al revistei școlii a fost o compilație de poze cu penisuri, nu sunteți potrivită pentru acest post.*

Ca să fie clar, nici nu am făcut, nici nu am publicat eu pozele cu penisuri. Sunt doar ratata care a lăsat ușa redacției descuiată și a uitat să se deconecteze de pe laptopul principal. Dar e irelevant, pentru că numele meu a apărut în articolul la care

s-au făcut o mie de screenshoturi și care a ajuns într-un final pe BuzzFeed cu titlul SCANDALUL DE LA ȘCOALA WINDY: FARSĂ SAU PORNOGRAFIE?

Ambele, evident! După cel de-al șaptelea refuz politicos, mi-am dat seama că, atunci când un astfel de lucru e primul rezultat în căutările de pe Google, nu are rost să încerci să îl ascunzi. Așa că, atunci când am candidat pentru un internship la *Mobilul crimei*, am adoptat o abordare diferită.

Fata de lângă mine încă vorbește și tocmai încheie o analiză impresionant de profundă a epopeii familiei Story.

— La ce școală mergi? mă întreabă.

Poartă o geacă drăguță de motociclist peste un tricou cu grafică mișto și blugi negri, și mă încălzește faptul că suntem îmbrăcate oarecum la fel. Înainte să apuc să-i răspund, continuă:

— Eu sunt în anul al II-lea la Emerson. Studiez arte și media, cu specializare în jurnalism, dar mă gândesc să renunț.

— Eu sunt încă la liceu, îi zic.

— Pe bune? zice și se holbează la mine. Uau, nu știam că primesc în internship și elevi de liceu!

— Și pe mine m-a surprins, răspund.

Internshipul de la *Mobilul crimei* nu se afla pe lista pe care o întocmisem cu ajutorul fostului consilier școlar; l-am găsit cu soră-mea, Ellie, care are 14 ani, când ne uitam pe Boston.com. Până să caut pe Google despre *Mobilul crimei*, habar n-aveam că gazda emisiunii, Carly Diaz, se mutase temporar, vara trecută, de la New York la Boston, ca să aibă grijă de unul dintre părinții ei, care se îmbolnăvisese. *Mobilul crimei* nu e un nume chiar atât de cunoscut, dar e o emisiune de *true-crime* foarte palpitantă și în plină ascensiune. În prezent, e difuzată doar de un mic post de televiziune prin cablu, dar există

zvonuri că ar putea fi preluată în curând de unul dintre marile canale de streaming.

Articolul de pe Boston.com era intitulat *CARLY DIAZ FACE REGULILE ȘI TOT EA LE ÎNCALCĂ* și era însoțit de o fotografie cu Carly, îmbrăcată într-un trenchi roz-aprins, cu mâinile în șolduri, în mijlocul străzii Newbury. Nu părea genul de persoană care să te judece pentru un eșec public, ci mai degrabă cel care se aștepta să ți-l asumi.

— Deci lucrezi la revista școlii? mă întreabă fata.

Mersi că-mi răsucești cuțitul în inimă, domnișoara studentă la Emerson!

— Nu, în prezent, nu.

— Serios? întreabă și se încruntă ea. Atunci cum de...

— Brynn Gallagher? strigă recepționera. Carly te așteaptă!

— *Carly?*

Ochii studentei la Emerson se măresc în timp ce mă ridic în picioare.

— Uaaa, nu știam că ea ține interviurile!

— Acum i-acum! zic. Dintr-odată, studenta la Emerson și întrebările ei nesfârșite mă fac să mă simt în siguranță, așa că îi zâmbesc de parcă ar fi o veche prietenă, în timp ce îmi pun geanta cea mare pe umăr și-i spun: Ține-mi pumnii!

Ea ridică degetul mare în semn de încurajare.

— Hai că te descurci!

O urmez pe recepționeră pe un hol scurt și îngust până într-o sală mare de conferințe, cu ferestre din podea până în tavan și vedere spre Back Bay. Totuși, nu mă pot concentra asupra priveliștii, pentru că faimoasa Carly Diaz se ridică de pe scaunul ei din capătul mesei, cu un zâmbet luminos, și-mi întinde mâna.

— Bine ai venit, Brynn! mă salută.

Sunt așa de emoționată, încât aproape că îi răspund „Cu plăcere”, dar reușesc să mă prind la timp.

— Mulțumesc! spun și dau mâna cu ea. Mă bucur să te cunosc!

Îmi pare o persoană absolut remarcabilă, deși ar fi minusculă fără tocurile alea de zece centimetri. Dar radiază energie de zici că are un foc interior. Părul ei brunet e imposibil de des și de strălucitor, machiajul îi e impecabil, și poartă o rochie atât de simplă și de elegantă, încât mă face să-mi doresc să-mi arunc la gunoi toată garderoba și să iau viața de la capăt.

— Te rog, ia loc! spune Carly, așezându-se înapoi în scaunul ei, în timp ce recepționera se strecoară înapoi în hol. Toarnă-ți ceva de băut dacă vrei!

În fața noastră sunt niște pahare de sticlă, de o parte și de alta a unei carafe care e umplută până la refuz cu apă și gheață. Mi-e prea puțin sete ca să risc să vărs conținutul carafei pe mine sau, mai rău, pe laptopul de lângă Carly.

— Nu, mulțumesc, sunt bine!

Carly își împreunează mâinile și nu pot să nu-i remarc inelele. Poartă câte unul pe aproape fiecare deget, toate modele îndrăznețe din aur scump. Are unghiile scurte, perfect pilite, vopsite în roșu-închis.

— Buun! spune ea, cu un zâmbet un pic pervers. Știi de ce ești aici, nu?

— Pentru un interviu? întreb cu speranță.

— Desigur! Rânjește și mai pervers și continuă: Am primit aproape 500 de CV-uri pentru acest internship. Majoritatea de la elevi și studenți din zonă, dar și de la câțiva dispuși să se mute aici pentru această oportunitate. Mi se stânge puțin inima când adaugă: E greu să ieși în evidență când concurența e așa de mare, dar, trebuie să recunosc, nu am întâlnit niciodată

o scrisoare de intenție ca a ta. A văzut-o Lindzi, din echipa mea de producție, și mi-a trimis-o imediat.

Carly apasă un buton de la laptop, îndreaptă ecranul spre mine și... iată-l! E-mailul meu, cu toate cele 15 cuvinte care îl compun. *Nu pot spune că e cea mai mare realizare a mea*, scriesem sub un link către articolul de pe BuzzFeed despre pozele cu penisuri. *Mulțumesc pentru atenția acordată!*

Mi se aprind obrazii când o aud pe Carly:

— Ai obținut niște chestii interesante cu acest mail. În primul rând, m-ai făcut să râd. Cu voce tare, imediat ce am dat click pe link. Apoi am început să caut alte articole scrise de tine, pentru că nu te-ai deranjat să incluzi vreunul. Mi-am luat 15 minute dintr-o zi foarte ocupată ca să mă documentez în ceea ce te privește.

Se lasă pe spate în scaun, cu degetele împletite sub bărbie, în timp ce mă fixează cu ochii ei negri.

— Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum, adaugă.

Aș vrea să zâmbesc, dar nu sunt tocmai sigură că e un compliment.

— Speram să-mi apreciezi sinceritatea, spun. Și, ăăă, faptul că am fost concisă, zic.

— O mișcare riscantă. Dar îndrăzneată, lucru pe care îl respect. Apropo, e o tâmpenie că ai fost concediată pentru asta. Ai idee cine a postat pozele? mă întreabă Carly.

— Știi exact cine a fost, spun, încrucișându-mi strâns brațele la piept.

Lucram la un articol despre niște zvonuri care susțineau că unii jucători din echipa noastră de baschet, campioana statului, își aranjaseră notele prin pile. Căpitanul lor, un pierde-vară pe nume Jason Pruitt, m-a încolțit într-o zi pe coridor, după ora de engleză, și mi-a spus singurul cuvânt pe care mi l-a

adresat vreodată: „Renunță!” Nu am făcut-o, iar o săptămână mai târziu au apărut pozele cu penisuri, aproape imediat după ce se încheiase antrenamentul de baschet.

— Dar tipul a negat, iar eu nu am avut suficiente dovezi.

— Îmi pare rău! spune Carly. Meritai mai multă susținere. Iar munca ta e excelentă. Îmi relaxez postura țeapănă și aproape că zâmbesc, pentru că totul merge mult mai bine decât mă așteptam, dar apoi adaugă: Totuși, nu aveam de gând să angajez o elevă de liceu.

— Descrierea postului nu spunea că trebuie să fii la facultate, subliniez.

— A fost o scăpare, spune Carly.

Mă dezumflu, dar numai pentru scurt timp. Nu m-ar fi chemat aici dacă n-ar fi luat în considerare să renunțe la această cerință.

— Voi munci de două ori mai mult decât orice student, îi promit. Pot veni la birou oricând nu sunt la școală, inclusiv noaptea și în weekenduri.

Aproape că adaug „Pentru că nu am viață personală”, dar Carly nu are nevoie de atât de multe detalii.

— Știi că nu sunt cea mai experimentată persoană cu care ai stat vreodată de vorbă, dar mă străduiesc să devin jurnalistă de când eram în școala generală. E singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

— De ce? întreabă ea.

Pentru că e singurul lucru la care mă pricep.

Provin dintr-o familie în care oamenii sunt talentați fără să depună efort. Tata e cercetător științific emerit, mama, o ilustratoare premiată de cărți pentru copii, iar Ellie e, practic, un geniu al flautului. Cu toții au știut de la naștere cam ce voiau să facă. Eu m-am zbatut aproape toată copilăria să-mi găsesc

talentul care să mă definească, timp în care, în secret, îmi făceam griji că sunt ca unchiul Nick. „Pur și simplu nu știe ce vrea de la viață și nici nu a știut vreodată”, ofta tata de fiecare dată când fratele lui vitreg, mult mai tânăr, își schimba din nou specializarea.

Părea cea mai rea trăsătură posibilă pentru un Gallagher să nu știi ce vrei. Oricât de mult îl iubesc pe unchiul Nick, nu voiam să fiu a doua oaie neagră a familiei. Așa că a fost o ușurare când am ajuns în clasa a VIII-a, iar profesorul meu de engleză m-a remarcat pentru cum scriam.

„Ar trebui să lucrezi la revista școlii”, mi-a sugerat. Am făcut-o și, pentru prima dată, am găsit ceva care îmi venea natural. De atunci, asta a devenit identitatea mea – „Acuși o vedem pe Brynn că prezintă știrile la CNN”, ziceau mereu părinții mei – și a fost groaznic pentru mine s-o pierd toamna trecută. Să văd că ceva pentru care muncisem atât de mult și de care eram atât de mândră se transformase într-o glumă.

Nu știu cum să explic asta într-un interviu fără să par frustrată.

— Pentru că poți schimba lucrurile cu adevărat cu fiecare poveste pe care o spui și le poți da o voce oamenilor care nu pot să se exprime, îi răspund într-un final.

— Frumos spus! încuviințează Carly politico.

Totuși, pentru prima dată de când ne-am așezat, pare un pic plictisită, iar eu mă înroșesc. Am dat un răspuns, credeam eu, prudent, dar probabil că a fost o greșeală într-o conversație cu o persoană precum Carly. La o adică, nu m-a chemat aici pentru că am trimis o scrisoare de intenție prudentă.

— Totuși, îți dai seama că nu suntem *The New York Times*, da? Reportajele *true-crime* sunt o nișă foarte specifică, iar dacă nu ești pasionat de ea...

— Dar eu sunt.

Știi că e riscant să o întreprup, dar nu o pot lăsa să mă refuze. Cu cât m-am documentat mai mult despre *Mobilul crimei*, cu atât mi-am dat seama că e exact genul de oportunitate de care aveam nevoie – una care îmi permite să fac mai mult decât să bifez o căsuță pe cererile de înscriere la facultate. Așadar, nu mă las și îmi susțin mai departe cazul:

— Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. Am făcut toate lucrurile pe care le-ai menționat în anunțul de angajare: social media, editare, verificarea faptelor etc. Am un CV și referințe. În plus, dacă ești interesată, am o idee de reportaj.

— I-auzi! se miră Carly.

— Da!

Scotocesc în geantă și scot dosarul pe care l-am pregătit cu grijă pentru acest interviu. Îi explic:

— O crimă nerezolvată din orașul meu natal.

Carly ridică din sprâncene.

— Îmi vinzi o idee chiar acum? În mijlocul unui interviu?

Înghet cu dosarul pe jumătate deschis, incapabilă să-mi dau seama din tonul ei dacă e impresionată, amuzată sau enervată.

— Da! recunosc. E OK?

— Cum să nu! îmi răspunde din vârful buzelor. Continuă! Deci e amuzată! Se putea și mai rău.

Decupajul din ziar pe care îl caut e chiar deasupra. E o fotografie din *Sturgis Times*, cu titlul „Elevii Brynn Gallagher și Noah Talbot de la Saint Ambrose au câștigat concursul de scriere pentru clasa a VIII-a, etapa națională”. Sunt eu la vârsta de 13 ani între alte două persoane, zâmbind larg, cu medalia olimpică în jurul gâtului.

— Ooo, ia uite ce drăgălașă erai! spune Carly. Felicitări!

— Mulțumesc, dar nu am păstrat-o pentru premiu! Am păstrat-o pentru el.